

DIVORÍŠA

MESTO ZA MOROM

PARI THOMSON

Ilustrovala Elisa Paganelli

MOTYL

DIVORÍŠA

MESTO ZA MOROM

Vo vydavateľstve Motýľ tiež vyšlo:

Divoriša 1: Svet za dverami

DIVORÍŠA

2

MESTO ZA MOROM

PARI THOMSON

Ilustrovala Elisa Paganelli

VYDAVATELSTVO MOTÝL

GREENWILD: THE CITY BEYOND THE SEA

First published 2024 by Macmillan Children's Books an imprint of Pan Macmillan
Text copyright © Pari Thomson 2024
Illustrations copyright © Elisa Paganelli 2024
All rights reserved.

Preložila: Laura Prištáková, 2025
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Sadzba: Zuzana Ondrovičová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2025
Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín, Česká republika

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko
Telefón: 02/381 045 81
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-423-8

Pre Toma

*Na dne je tvoj otec kráľ.
Kráľ sa zmenil na koral.
Aj oči mu osud skryl –
perly sú z nich v ríši víl.
Všetko, čo si človek cení,
ostáva, len sa to mení.
Do večerných tóní –
bim-bam – umieračik –
bim-bam zvoní.*

Z Búrky od Williama Shakespeara

1. kapitola

Bol to deň ako čerstvo ošúpaný pomaranč: jasný, šťavnatý a sladký.

V Slezovom háji sa vo vzduchu šírila vôňa jari a Daisy Thistledownová cítila nádej. Botanici usilovne pracovali vo všetkých záhradách, starali sa o obrovské palmy vo Veľkom skleníku, v ovocných sadoch zbierali slivky veľké ako futbalové lopty a sadili nové semienka bleskov v Slezových lesoch. Pod starými tismi kvitli divé fialky a oblohu zaplnili papagáje, ktoré lietali zo stromu na strom, doručovali poštu a radostne škriekali.

Pár učňov mávalo na Daisy, keď prechádzali okolo, a ona im odkývala s úsmevom na tvári. Po troch dlhých týždňoch čakania sa zajtra konečne vydajú do amazonského pralesa a Daisy cítila, ako jej vzrušenie z toho prúdi v žilách ako elektrina.

Stála na svojom zvyčajnom mieste na okraji jazera a sledovala staviteľov lodí zo Slezového hája, ako dokončujú posledné detaily. Tímu vyškolených botanikov trvalo celé dva

týždne, kým položili živé trámy a vypestovali sťažen zo sadenice, ale loď bola konečne takmer pripravená: hrdo sa vynímala na vode, s trupom z lešteného dubového dreva, s veľkou bielou plachtou pevne zvinutou ako púčik a prepracovaným vybavením lode, ktoré tvorili živé zelené popínavé rastliny namiesto lán. Loď sa napínala na uväzovacích lanách, akoby sa sama túžila vydať na plavbu.

Daisy s narastajúcou netrpezlivosťou a so vzrušením sledovala posledné prípravy: na brehu jazera pribúdali sieťky proti komárom z mesačného trhu a dózy so sušienkami z kuchýň v Slezovom háji, hromady močiarnych lúčok s jemným svetlom a debničky s fosforeskujúcim mangom. Pokúsila sa pomôcť (odohnali ju však preč), keď sa botanici potácali po nástupnom mostíku s ťažkými nádobami liečivého harmančekového krému, balíčkami extra lepkavého viniča a ďalšími vecami, ktoré by sa mohli zísť na ceste do amazonského pralesa.

Deti, samozrejme, nesmeli vstúpiť do lodenice, no tento pokyn sa jej zatiaľ darilo ignorovať.

„Znovu si tu?“ spýtala sa madam Gallitropová, ktorá dohliadala na nakladanie mucholapky obyčajnej na palubu lode. Jej hlas znel rezignovane.

„Napadlo mi,“ ozvala sa Daisy, „že sa prídem pozrieť, či nepotrebuje pomoc.“

Madam Gallitropová, vedúca Divokého domu, bola baculatá a veselá Francúzka so žiariacimi tmavými očami

a s hustými čiernymi vlasmi, ktoré nosila stiahnuté do obrovského drdola. „Chápem,“ odvetila stručne. „Nuž, ma chérie, loď je už plná, zásoby sú naložené a sme takmer pripravení vyraziť zajtra večer na mesačný trh.“

Daisy cítila, ako jej brnia prsty, privolala z brehu malú popínavú rastlinu, ktorá sa jej ovila okolo členkov. Keď sa dívala na loď na hladine, očakávanie v nej stúpalo ako miazga v stonke. Vyzerala nádherne – mala vyleštené okienka, vejúce vlajky a sťažň – živý dub –, ktorý rástol priamo z hladkej drevenej paluby.

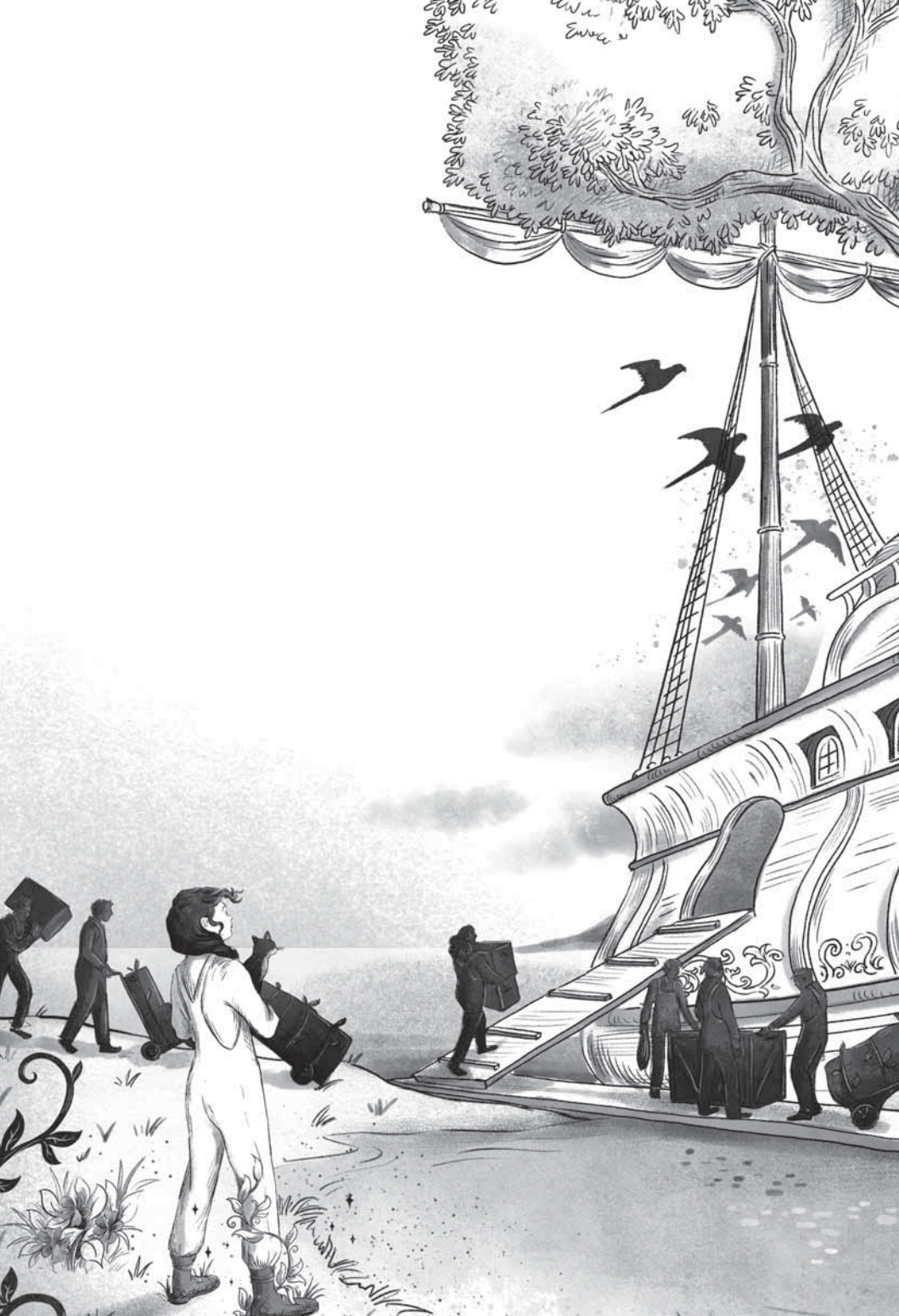
Na lodi sa Daisy cítila najbližšie k svojej mame.

Bolo to čiastočne preto, lebo jej veselé vlajky pripomínali maminu bezstarostnú odvahu, a čiastočne preto, lebo táto loď predstavovala Daisin lístok k osobe, na ktorej jej záležalo najviac na svete. Jej mamu väznili kdesi v srdci peruánskeho dažďového pralesa a práve táto záchranná misia ju mala vyslobodiť.

„Nemôžem niečo urobiť?“ spýtala sa po stý raz. „Možno by som mohla vyleštiť zábradlie. Alebo utrieť prach z navijaku.“ Popínavka, ktorú privolala, sa jej dychtivo ovíjala okolo ľavej nohy.

„Nie,“ odmietla ju madam Gallitropová a pokrútila hlavou. „Všetko máme pod kontrolou, ma chérie. Vieš, že by si sa tu nemala motať. Nechaj prípravy na odborníkov.“

„Ale...“

„Pozor!“ skríkol botanik z kuchyne, ktorý niesol sud zázvorového piva po móle. „Nepleť sa tu! Deti sa nesmú približovať k lodi.“

Daisy zaplavila vlna mrzutosti – a zrazu sa jej rastlina na členku vymkla spod kontroly. Vzniesla sa do vzduchu, nafúkla sa do šírky pytóna a s rachotom zlomila prístavný mostík na dve časti.

Daisy v poslednej chvíli odskočila na breh, ale sud vyletel do vzduchu a uviazol v sťažni, na botanikov sa rozpršalo zázvorové pivo. Madam Gallitropová sa s obrovským šplechnutím zrútila rovno do vody a vynorila sa zamračená, na jednom uchu jej viseli riečne riasy ako zle nasadený príčesok.

Vyplula malého vodného chrobáka. „A dost,“ prehovorila nezvyčajne mrazivým hlasom. „Buď taká láskavá, Daisy, pomôž mi von z jazera. A potom buď užitočná niekde inde. Musíš sa naučiť ovládať svoju mágiu.“

Daisy Thistledownová bola tiež botanička, ktorá len nedávno zistila, že má zelenú mágiu. Ako sa ukázalo, používanie mágie bola jedna vec, držať ju na uzde druhá.

„Ale,“ namietla a zaprela sa o breh, aby madam Gallitropovú vytiahla z vody, „ja chcem niečo robiť. Chcem pomôcť!“ Znovu sa zaprela a Francúzka sa zvalila na zvyšnú polovicu prístavného móla. Dôstojne sa narovnala a upravila si premočený overal.

„Non!“ vyhlásila v rodnej francúzštine. „Tento týždeň ide už o štvrtú nehodu! Choď ,pomáhať“ niekam inam!“

„Hej! Odveďte to decko z móla,“ zareval jeden zo staviteľov lode, šedivý chlapík, ktorý presviedčal najbližší kormový sťažň, nech vyrastie dostatočne vysoko na to, aby udržal plachtu. „Čo som povedal o nezaškolených deťoch, ktoré používajú mágiu v blízkosti lode?“

Madam Gallitropová, ktorá teraz stála na brehu a voda jej kvapkala z každého pramienka vlasov a overalu, vrhla na Daisy prenikavý pohľad.

Daisy sa odviekla preč, líca jej horeli. No stále bola dosť blízko, aby počula staviteľove slová, keď si prezeral škody, ktoré napáchala v lodenici.

„To dievča,“ zašomral, „je stratený prípad.“

2. kapitola

Max Brightly bol stratený prípad. To vyhlásila pôrodná asistentka približne dve minúty po jeho narodení, keď sa pozrela na jeho zúrivé, stisnuté ústa a nahnevané pästičky, ktoré udierali do vzduchu. A ľudia to opakovali celý jeho život: „Ten chlapec,“ vraveli, „je stratený prípad.“

Priatelia jeho mamy to poznamenali ironicky, strhli sa pri jeho príšernom detskom kriku. Jeho učitelia to vraveli so zúfalstvom, bezmocne dvíhali ruky zakaždým, keď Max vyprovokoval bitku alebo použil také neslušné slovo, až takmer omdleli. A nakoniec to potvrdili aj lekári – mnohí z nich, keď Max ochorel a bolelo ho už aj samotné dýchanie. Hovorili tlmene, ale nie natoľko, aby nepočul ich slová z nemocničného lôžka, kde ležal s pokožkou bielou ako krieda – takou bledou, že jeho materské znamienko pod pravým okom pripomínalo rozpučenú jahodu – a ruky mal položené na naškrobenej bavlnenej plachte. „Ten chlapec je stratený prípad.“

V skutočnosti jediný človek, ktorý to nikdy nevyslovil, bola jeho mama. „Vôbec nie si stratený,“ povzbudila ho rázne. A mračila sa na každého, kto sa odvážil tvrdiť opak.

Maxova mama nebola anjel ani svätá žena, čo rada vrahavievala väčšina ľudí, ktorí ju poznali. *Koniec koncov*, pomyslel si Max, *anjeli na teba šibalsky nežmurkali, keď niekto povedal zlý vtíp, a sväté ženy nenosili modré džínsy so striebornými čižmami a nepúťali pozornosť na ulici zlatými vlasmi a hlasným smiechom.*

Max tiež pútal pozornosť, ale z iných dôvodov. Nenávidel, ako si ľudia prezerali jeho a mamu, a čudovali sa, ako môže byť chlapec so strapatou čiernou šticou a s neústupčivým zamračeným pohľadom jej synom. Jediné, čo po nej zdedil, boli sivé oči a hlboká jamka, ktorá sa mu objavila na ľavom líci, keď sa usmieval, čo sa nestávalo príliš často. Bol vytiahnutý a neohrabaný ako pomotaná sasanka a v prítomnosti iných ľudí sa často cítil nepohodlne, ako keď si oblečiete pichľavý sveter, ktorý sa zrazil v práčke.

Ešte jednu vec zdedil po Marigold Brightlyovej, ale nebolo to nič, čo by ste mohli postrehnúť zvonku. Bolo to akési hlboko zakorenené, tvrdohlavé odhodlanie. Keď sa Max rozhodol niečo urobiť, tak to aj urobil.

Keď ho preto vo veku dvanásť a trištvrte roka uniesli a uväznili vo vlhkej pivnici, Max sa rozhodol, že utečie.

V pivnici panoval hrozný chlad a Max počul, ako kdesi nad ním kvapká voda. Pomyslel si, že ide o ten najosamejší zvuk na svete. Bol tu už dlho – nebol si istý ako dlho – a hlad mu zastieral myšlienky ako biely šum.

Vedel iba nasledovné: vzali ho z londýnskeho hotela, v ktorom býval so svojou mamou („Len na pár nocí,“ tvrdila, keď prišli z New Yorku). Práve sa hádali – ako obvykle o tom, že Max ešte nie je v stave, aby nastúpil do školy –, keď sa z chodby ozval hluk. Nasledoval okamih, ktorý sa v Maxovej pamäti natiahol dostatočne dlho na to, aby na seba vyvalili oči.

Vtom sa dvere roztrieštili a zvalili sa dnu, v izbe sa objavili dvaja muži – mohutní, vysokí a maskovaní. Maxova mama vykrikla a potom vyšší muž tromi krokmi prešiel cez izbu a udrel ju chrptom ruky do tváre tak silno, že spadla na zem a zostala nehybne ležať. Mala zatvorené oči a Max nevidel, či sa jej ešte dvíha hrudník.

Zareval a rozbehol sa k nej, pokúsil sa vrhnúť na muža, ale potom mu cez hlavu prehodili vrece a svet sa ponoril do tmy. Cítil, ako ho ten druhý muž zdvíha a prehadzuje si ho cez plece. „Nie!“ počul kričať sám seba. „Mami! Nie, prosím!“ Divoko metal rukami, snažil sa vyslobodiť, a zacítil, ako jeho päšť zasiahla niečo tvrdé: mužov nos. Maxov únosca zavrčal a potom mu tresol hlavu o čosi tvrdé. V mozgu mu vybuchol ohňostroj, ktorý vzápätí zhasol.

3. kapitola

Keď Daisy odchádzala, v ušiach jej zneli slová staviteľa lode. Stratený prípad. *Má pravdu*, pomyslela si sklúčene. Strácala kontrolu nad svojou mágiou zakaždým, keď ju použila, ale predovšetkým bola stratená bez mamy. Rukou šmátrala po prívesku v tvare sedmokrásy, ktorý vždy nosila na krku. Patril mame, a hoci ju zvyčajne upokojoval, teraz cítila len ostré, zvíjajúce sa obavy.

Odkedy v noci na veľkolepej záhradnej oslave Slezového hája prišiel list od jej mamy, Daisy čakala iba na to, kedy záchranná misia vyrazí na cestu. Namiesto toho ju požiadali, aby čakala a čakala, a ešte chvíľu čakala.

V posledných týždňoch čelila Divoriša jednému útoku za druhým, a všetky mala na svedomí temná organizácia s názvom Kostlivci. Daisy sa pri tom názve zachvela. Kostlivcov poháňala predovšetkým chamtivosť, a ako povedala Artemis, Divoriša predstavovala hotový poklad – mimoriadne vzácne rastliny a zvieratá, vďaka ktorým mohol bezohľadný človek zbohatnúť. Artemis Whitová, veliteľka Slezového hája,

pracovala dňom i nocou, sledovala pohyb Kostlivcov a plánovala obranné opatrenia.

„Prežili sme útok,“ povedala Artemis. „A Kostlivcom sa zatiaľ nepodarilo preniknúť do žiadneho iného vrecka. A predsa...“

„Čo?“ spýtala sa Daisy. Vedela, že do Divoríše môžu vstúpiť len ľudia so zelenou mágiou, čo znamenalo, že Kostlivci sa tam nemohli dostať. Alebo aspoň nie bez pomoci. Patrili do vonkajšieho sveta alebo „Sivosveta“, ako ho nazývali botanici.

„A predsa,“ pokračovala Artemis, „existujú ľudia so zelenou mágiou, ktorí podporujú Kostlivcov. Sú to takí skazení botanici.“

Daisy prikývla, Artemis si povzdychla a odhrnula si dlhé strieborné vlasy z tváre. Jemné vrásky okolo jej modrých očí pôsobili tmavo a výrazne. Artemis ako veliteľka Slezového hája bola zodpovedná za každú dušu v Slezovom háji. Zároveň bola Daisinou starou mamou, ale na túto novinku si obe ešte len zvykali.

„Moja teória,“ poznamenala Artemis, „je taká, že botanici, ktorí zneužijú svoju moc – a obrátia ju proti živým veciam –, otrávia mágiu vo svojom vnútri, a tak stratia prístup do magického sveta. Ale je len otázkou času, kedy si Kostlivci nájdu cestu.“ Pretrela si rukou oči. „A medzitým Sivosvet už nie je v bezpečí. Musíme predpokladať, že každý prístav, letisko a mesto vo vonkajšom svete sú sledované. Bude bezpečnejšie

cestovať do amazonského pralesa cez mesačný trh než cez Si-vosvet. A tak sa môžeme stretnúť s botanikmi z iných vreciek – s tými, ktorí sú dosť odvážni na to, aby išli proti Úradu.“

Úrad botanického obchodu riadil mnohé vrecká magické-ho sveta a zakázal akékoľvek záchranné misie do amazonského pralesa. Artemis si bola takmer istá, že sa doň infiltrovali Kost-livci. „Budeme musieť byť opatrní,“ upozornila. „K nášmu pátraniu sa pripájajú Francúzi spolu s botanikmi z Talianska, Japonska a Indie. Stretneme sa na mesačnom trhu.“

Daisy vedela, že mesačný trh predstavuje obrovskú križov-atku medzi všetkými vreckami botanického sveta a je otvo-rený iba jednu noc v mesiaci. Nomádi, ktorí prechádzajú cez mesačný trh, sa mohli preplaviť na lodiach, ktoré smerovali do celého sveta, čo znamenalo, že noc môžete začať v Mel-bourne a skončiť v Bombaji alebo za chvíľku prejsť z Kap-ského Mesta do Cannes. Išlo o jednoznačne najlepší spôsob medzinárodného cestovania – samozrejme, pokiaľ vám ne-prekážalo čakať na spln.

Žajtra, pomyslela si Daisy a srdce jej poskočilo. Loď sa bude plaviť do Amazérie, najväčšieho vrecka v peruánskej Divoriši – a najbližšieho k miestu, kde boli uväznení nezvestní botani-ci. Vytiahla z vrecka mamin list a prečítala slová, ktoré čítala toľkokrát, až sa jej vryli do pamäti:

Moja výmyselníčka. Som nažive.